

TRIBUNA

La nostra 'Guerra domèstica'

M'agradaria fer arribar, des d'aquestes pàgines, el meu reconeixement a totes les persones que s'han implicat fins al moll de l'os en la preparació i la representació de l'òpera de Schubert *La guerra domèstica*, que vam estrenar el diumenge 4 de març al Teatre-Auditori de la nostra ciutat, amb una bona resposta del públic, que va sortir encantat de la funció. Més que res, perquè la gent que no ha tingut l'ocasió de participar en un muntatge d'aquest tipus pugui entendre una mica més fins a quin punt és important comptar amb un equip de gent cohesionat i entusiasta, i amb unes ganes boges de treballar amb rigor i serietat, sense escatimar hores ni esforços.

És un grup de gent cohesionat i entusiasta, amb ganes de treballar amb rigor i serietat

A Sant Cugat, aquest equip de gent existeix. S'ha anat creant a poc a poc, a partir d'un grup d'alumnes de l'Aula de Cant, als quals vam proposar de representar aquesta òpera com a treball de curs. Ells i elles feien els papers de solista i també el cor. Això sol ja era un gran repte, però se'ns en van anar presentant d'altres, com: adaptar la traducció al català perquè s'entengués més bé, trobar més homes per reforçar el cor, trobar un director d'escena que s'atrevisi a fer un muntatge amb artistes no professionals, pensar i trobar el

vestuari, buscar un dissenyador i tècnic d'il·luminació, músics i, el més difícil de tot, trobar recursos econòmics.

Tot això ho vam aconseguir entre tots i vam poder fer la primera estrena al Claustre del Monestir el 15 de setembre de 2006, amb piano i quatre músics, gràcies, també, a la subvenció i l'ajuda de l'Ajuntament. Aquesta funció va ser un èxit i en va portar quatre més: una repetició al mateix Claustre, una a l'Escola Avenç de Sant Cugat, al Frederic Mistral de Barcelona i al Sant Ignasi, també de Barcelona, de manera que el 26 de gener havien vist la nostra Guerra més de mil persones, i sempre amb la mateixa resposta entusiasta del públic de totes les edats.

Mentre tot això passava, s'anava gestant la gran *Guerra*, la que havíem de fer a l'Auditori, i també al Palau de la Música (en funció privada per al Col·legi d'Enginyers de Camins de Catalunya), amb orquestra i solistes professionals, i escenografia i il·luminació adaptades al nou espai. Per això, calia també augmentar el cor, cosa que vam aconseguir amb força facilitat, degut, en bona part, a l'èxit de les anteriors funcions i a alguns enginyers que també s'hi van afegir.

Per això vull expressar el meu agraïment per la feina feta, en primer lloc, als nostres directors: l'Eloi Jover, que ha aconseguit a cada assaig donar confiança i treure el millor del cor i els solistes, fent sempre les correccions musicals oportunes; el Jordi Tena, que ha estat un director d'escena

La seva il·lusió per aprendre, passar-s'ho bé i millorar s'encomana, i en algun moment fins i tot emociona

incansable, transmetent en tot moment una energia desbordant, amb la qual ha aconseguit fer créixer un espectacle que va començar amb 21 i ha arribat a 38 cantants dalt de l'escenari, que va dissenyar també l'escenografia, conjuntament amb el Teatre-Auditori, i que ens ha portat un equip tècnic de primera; també al

Guerassim Voronkov, que ens ha organitzat una orquestra amb uns músics excepcionals (del Liceu i de l'OBC), i ha aconseguit conjuntar amb rigor i bones maneres cantants i músics.

En segon lloc, als meus estimats alumnes i a tota la gent que s'hi ha anat afegint després. La seva il·lusió per aprendre, passar-s'ho bé i millorar dia a dia s'encomana, i en algun moment fins i tot emociona, i ens ha ajudat a tots els directors, si més no a mi, a no defallir davant de les dificultats que òbviament es presenten en un projecte d'aquesta envergadura.

Finalment, un agraïment als cantants professionals, que es van incorporar amb ganes a un projecte en marxa per donar-li encara més rellevància amb les seves veus.

L'òpera es va poder veure el diumenge 25 de març, al Centre Parroquial de Sarrià, a les sis de la tarda. Aquell dia vam aconseguir que més de dues mil persones gaudissin amb la nostra *Guerra domèstica*.

MARIONA BENET

Òpera de Cambra de Sant Cugat